

Afskrift.

Nationalbanken i København.

København, den 1. Marts 1916.

Som det vil være Hr. Ministeren bekendt, bemyndiger en i Sverige udkommen Lov af 8. Februar 1916 Kongen dels til at fritage Riksbanken for Pligten til at købe Guld, dels til at suspendere Bestemmelsen om Retten for enhver til mod Indlevering af Guld til Møntværket at faa Guldmønt derfor. Loven er gældende indtil den 4. Februar 1917, og i Henhold til den har Kongen fritaget Riksbanken for Pligten til at købe Guld, foreløbig for Tiden indtil den 31. Juli 1916.

Følge dansk Lovgivning er Nationalbanken ved Lov om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj af 12. Juli 1907, § 7, Nr. 5 forpligtet til at afkøbe enhver, der maatte ønske det, fine Guldbarrer til en Pris af 2,480 Kr. pr. kg fint Guld efter Fradrag af $\frac{1}{4}$ pCt. i Møntningsomkostninger, og ved Møntloven af 23. Maj 1873 § 12 aabnes der Adgang for enhver til at faa Hovedmønter udmøntede for indleveret Guld imod Erlæggelsen af den i Loven fastsatte Afgift.

Spørgsmaalet er nu, om der er nogen Anledning til hos os at træffe lignende Bestemmelser som i Sverige til Ændring i de paagældende Love.

Fra svensk teoretisk Side har man i lang Tid fremhævet, at en Ophobning af Guld vilde bidrage til Omsætningsmidlernes Forøgelse og dermed en vedblivende Højnen af Prisniveauet, at Guldet i hvert Fald en Tid efter Krigen vilde tabe i Værdi, fordi de nu krigsførende Magter vilde anvende en stor Del af deres opsamlede Guldforraad til at hæve deres Valutaer gennem Betaling med Guld, og at det derfor ikke gjaldt for det neutrale Land om nu at faa Guld for sin Eksport, hvorimod Vederlaget for Eksporten burde være Varer.

Naar disse Betragtninger af delvis omdisputabel Art, der som sagt i lang Tid har været fremme i Diskussionen, først nu har faaet praktiske Udslag, er Grunden den, at først i den seneste Tid før Loven er der indkommet til Riksbanken fra Udlandet meget betydelige Guldmængder, langt mere end nødvendigt til Funderingen af Bankens Seddeludgivelse, og at det paa Grund af Valutakurserne er blevet muligt at indkøbe Guld til en lavere Pris end 2,480 Kr. pr. kg; en Pligt for Riksbanken til at give dette Beløb ud for det Guld, som tilbydes, og en Ret for enhver til at faa udmøntet Guld til større Beløb, end Guldet har kostet, bliver saaledes urimelig.

Hos os har vi endnu ikke mærket nogen Tilstrømning af Guld af overflødig Art — Danmarks og Sveriges Omsætningsforhold med Udlandet i Varer og Værdipapirer har ogsaa udviklet sig forskelligt — og vi vilde derfor ikke nu have taget Initiativet til at søge en Ændring i de gældende Lovbestemmelser, saa meget mindre som her er Tale om Forhold, hvor Stabilitet er særlig ønskelig. Paa den anden Side kan det naturligvis ikke nægtes, at man *kan* faa for meget Guld, d. v. s. at Landet faar sin Eksport betalt, i Stedet for med nu brugelige Varer, med en død Masse, en Metalmængde, som det ikke har Anvendelse for, og i særlig Grad kan dette blive uheldigt, naar Guldet *skal* vederlægges med et Beløb ud over, hvad man, naar man staar frit, kan købe det for paa Verdensmarkedet. Fremfor alt vil der fremkomme Misforhold, naar Sverige nægter at modtage Guld til den hidtidige Normalpris, idet dette Guld saa kan afgives i Danmark og her ombyttes med danske Sedler, hvormed der gøres Indkøb i Sverige med den Følge, at der bliver en stigende Agio paa danske Sedler, eller at den naturlige Pengeomsætning mellem Landene paa anden Maade forstyrres.